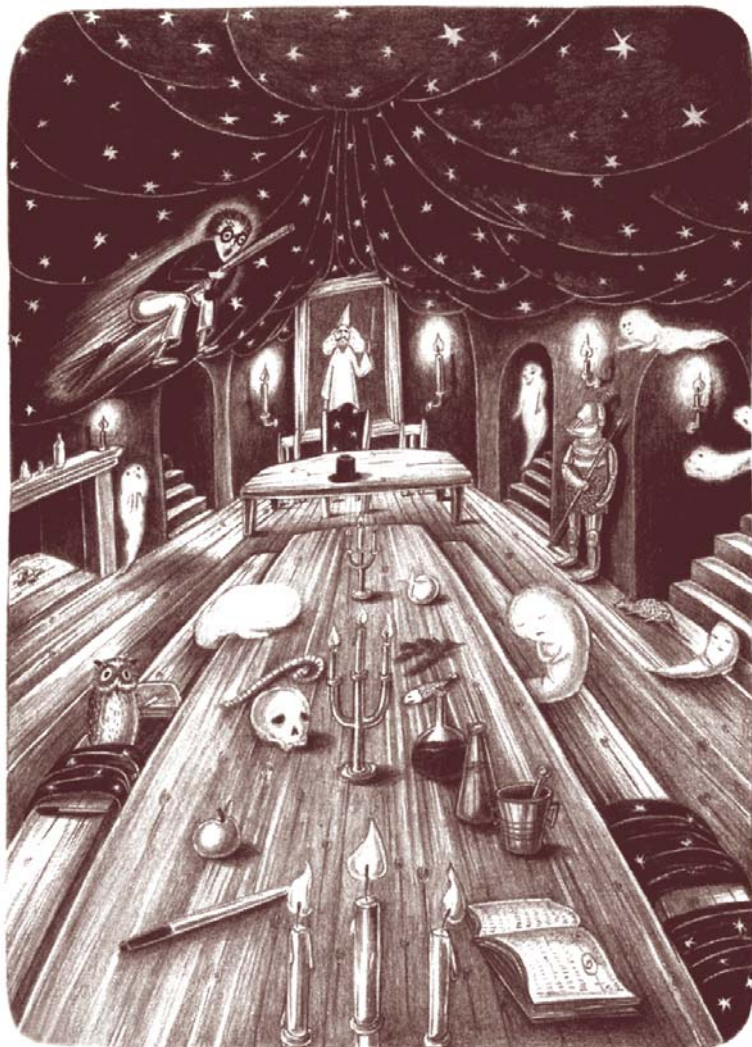

NEVŠEDNÍ PŘÍBĚHY

Joane K. Rowlingová
Škola čar a kouzel

Harry Potter v rodině strýce okusil řadu ústrků a nepříjemností, ale jednoho dne se všechno změnilo...

Harry byl rád, že školní rok skončil, tím ovšem ještě neunikl Dudleyho bandě, která se u nich scházela každý den. Piers, Dennis, Malcolm a Gordon byli všichni hloupí hromotluci, jelikož však Dudley byl ze všech největší a nejhoupější, byl jejich vůdcem a všichni ostatní se vždycky rádi připojili k jeho oblíbené zábavě: honičkám na Harryho.

Proto Harry trávil co možná nejvíc času mimo dům, toulal se po okolí a myslel na konec prázdnin, kde spatřoval aspoň nepatrný záblesk naděje. Od září se měl učit na střední škole, a poprvé v životě tam neměl chodit společně s Dudleyem. Ten už měl místo ve Smeltings, ve škole, do které chodil i strýc Vernon; zato Harry měl chodit do stonewallské školy, což byla místní měšťanka.

Ten večer se Dudley v obývacím pokoji předváděl rodině ve svém zbrusu novém školním stejnokroji. Žáci smeltingské školy nosili tmavohnědé fraky, oranžové pumpky a ploché slaměné klobouky, kterým se říkalo lodnické. K jejich oblečení patřily i sukovité hůlky, kterými tloukli jeden druhého, když se učitelé nedívali. To se považovalo za dobrou přípravu pro další život.

Když se strýc Vernon díval na Dudleyho v jeho nových pumpkách, chraplavě prohlásil, že je to nejúžasnější okamžik v jeho životě. Teta Petunie v slzách tvrdila, že ani nemůže uvěřit, že to opravdu je její malý Dudlíček, tak už vypadá pěkně a dospěle. Harry se neodvážil pronést ani slovo; měl pocit, že už mu snad praskla dvě žebra, jak potlačoval smích.

Příštího dne ráno, když Harry přišel na snídani, něco v kuchyni strašlivě páchlo. Zdálo se, že puch vychází z velkého kovového škopku ve výlevce, a Harry si ho šel prohlédnout zblízka. Škopek byl plný něčeho, co vypadalo jako špinavé hadry, které plavaly v šedivé vodě.

„Co je to?“ zeptal se tety Petunie. Ta sevřela rty jako vždycky, když se odvážil na něco zeptat.

„Tvůj nový školní stejnokroj,“ vysvětlila mu.

Harry se znovu podíval do škopku.

„Ach tak,“ řekl. „Nevěděl jsem, že musí být tak mokrý.“

„Nemluv hlouposti,“ odbyla ho teta Petunie. „Barvím ti nějaké oblečení po Dudleym na šedo. Obarvené bude vypadat úplně stejně jako to, co budou nosit ostatní.“

Harry o tom vážně pochyboval, řekl si však, že udělá líp, když se s ní nebude hádat. Sedl si ke stolu a snažil se nemyslet na to, jak bude první den ve stonewallské škole vypadat – asi jako kdyby na sobě měl zbytky staré sloní kůže.

To už přišli do kuchyně i Dudley a strýc Vernon a oba krčili nosy, jak tam páchl Harryho nový stejnokroj. Strýc Vernon si jako obvykle roztáhl noviny a Dudley uhodil do stolu svou smeltingskou hůlkou, kterou teď pořád nosil s sebou.

Slyšeli klapnutí poštovní schránky a dopisy, které spadly na rohožku.

„Dojdi pro poštu, Dudley,“ řekl strýc Vernon zpoza novin.

„Ať pro ni dojde Harry.“

„Dojdi pro poštu, Harry.“

„Ať pro ni dojde Dudley.“

„Popožeň ho tou svou smeltingskou hůlkou, Dudley.“

Harry smeltingské hůlce uhnul a šel pro poštu. Na rohožce ležely tři zásilky: pohlednice od Marge, sestry strýce Vernona, která byla na dovolené na ostrově Wight, hnědá obálka, která vyhlížela jako nějaký účet, a – dopis pro něho!

Harry ho zdvihl a chvíli na něj třeštil oči; srdce mu skákalo jako na obrovské pružině. Za celý život mu ještě nikdy nikdo nenapsal, však kdo by mu také mohl psát? Neměl žádné přátele, žádné jiné příbuzné – dokonce ani nechodil do obecní knihovny, takže nemohl dostávat nerudné upomínky, aby vrátil knížky. Nicméně dopis tu ležel, s adresou napsanou tak jasně, že to žádný omyl být nemohl:

*Pan
Harry Potter
(přístěnek pod schody)
Zobí ulice 4
Kvikáلكov
Surrey*

Obálka z nažloutlého pergamenu byla tlustá a těžká a adresa byla napsaná smaragdově zeleným inkoustem. Na obálce nebyla žádná známka.

Harry dopis roztřesenou rukou obrátil a spatřil rudou voskovou pečeť, na které byl erb: velké písmeno B, kolem kterého byli lev, orel, jezevec a had.

„Tak pohni sebou, Harry!“ křikl strýc Vernon z kuchyně. „Co tam děláš, díváš se, jestli v nějakém dopise není bomba?“ a sám se svému vlastnímu žertu zachechtal.

Harry se vrátil do kuchyně, oči ještě pořád upřené na svůj dopis.

„Tati!“ ozval se Dudley najednou. „Tati, Harry něco dostal!“

Harry se právě chystal, že si ten svůj dopis, napsaný na stejném silném pergamenu jako obálka, rozloží, když mu ho strýci Vernon vytrhl z ruky.

„Ten je můj!“ bránil se a zkusil znovu se ho zmocnit.

„A kdo by ti asi mohl psát?“ ušklíbl se strýc Vernon, jednou rukou dopis rozložil a podíval se do něj. Barva jeho tváře se změnila z červené na zelenou rychleji než semafor na křižovatce, u toho však nezůstalo: po několika vteřinách byla šedobílá jako stará ovesná kaše.

NEVŠEDNÍ PŘÍBĚHY

„P–P–Petunie!“ nemohl popadnout dech. Teta Petunie si přečetla první řádek. Chvilíčku to vypadalo, že nejspíš omdlí. Držela se oběma rukama za hrdlo a chroptěla, jako když se dusí.

„Vernone! Můj ty bože – Vernone!“

Zírali jeden na druhého, jako kdyby zapomněli, že Harry a Dudley jsou ještě pořád v kuchyni. Dudley nebyl zvyklý, aby si ho nevšíмали. Důrazně poklepal otci na hlavu svou smeltingskou hůlkou.

„Chci si ten dopis přečíst,“ řekl Harry navztekane, „poněvadž je můj.“

„VEN!“ zařval strýc Vernon, chytil Dudleyho i Harryho za límec, vyhodil je do předsíně a zabouchl za nimi dveře.

„Vernone, podívej se na tu adresu – jak vůbec mohou vědět, kde spává? Myslíš, že pozorují náš dům?“

„Pozorují – špehují – možná že nás sledují,“ zamumlal strýc Vernon rozčileně.

„Ale co budeme dělat, Vernone? Myslíš, že bychom jim měli odpovědět? Napsat jim, že si nepřejeme –“

„Ne, nebudeme si toho vůbec všímat. Když nedostanou žádnou odpověď... Ano, to je nejlepší... Copak jsme si nepřisahali, když jsme ho vzali k sobě, že z něj ty nebezpečné nesmysly dostaneme?“

Když se toho večera strýc Vernon vrátil z práce, udělal něco, co ještě nikdy předtím: přišel za Harrym do přístěnku.

„Kde je můj dopis?“ uhodil Harry na strýce, hned jak se ztěžka protlačil dveřmi. „Kdo mi to píše?“

„Nikdo. Byl to prostě omyl,“ řekl strýc Vernon stroze. „Už jsem to psaní spálil.“

„To žádný omyl nebyl,“ ohradil se Harry pobouřeně, „v té adrese byl napsaný i můj přístěnek!“

„Totiž – víš Harry – pokud jde o tenhle přístěnek, tvoje teta a já jsme si říkali... opravdu už na něj začínáš být trochu velký... Tak jsme si mysleli, že by nejspíš bylo dobře, kdyby ses přestěhoval do Dudleyho druhé ložnice.“

Harrymu stačila jediná cesta nahoru, aby přestěhoval všechn svůj majetek z přístěnku do pokoje, potom se posadil na postel a rozhlédl se kolem. Skoro všechno v místnosti bylo rozbité. Měsíc stará kamera ležela na věži malého, ještě pojízdného tanku, kterým Dudley onehdy přešel sousedova psa; v koutě stál Dudleyho první televizor, který prokopl, když nevysílali jeho oblíbený pořad.

Ze zdola bylo slyšet Dudleyho, jak huláká na matku: „Já nechci, aby tam byl. Já ten pokoj potřebuju... Postarej se, aby odtamtud vypadnul!“

Harry vzdychl a natáhl se na postel. Ještě včera by dal všechno na světě za to, aby mohl být tady nahoře. Dnes by raději seděl u sebe v přístěnku, ale s tím dopisem v rukou, než být tady a nemít ho.

Když přišla pošta, strýc Vernon pro ni poslal Dudleyho. Slyšeli ho, jak celou cestu tluče svou smeltingskou hůlkou do všeho v předsíni. A potom vykřikl: „Má další dopis! Pan Harry Potter, nejmenší ložnice v domě, Zobí ulice 4 –“

Strýc Vernon s přidušeným výkřikem vyskočil ze židle a rozběhl se do předsíně, a Harry mu běžel v patách. Po chvilce zmateného zápasu, při kterém oba utržili spoustu

ran smeltingskou hůlkou, se strýc Vernon zase postavil na nohy; ještě lapal po dechu, ale Harryho dopis svíral v ruce.

„Běž do přístěnku – chci říct k sobě do ložnice,“ zasupěl. „A ty, Dudley, zmiz – prostě zmiz!“

Harry přecházel po svém novém pokoji kolem dokola. Někdo věděl, že ho z přístěnku přestěhovali sem, a zřejmě se také vědělo, že ten první dopis nedostal. Určitě to znamenalo, že ten Někdo se pokusí poslat mu další; a tentokrát už se Harry postará, aby ho dostal. Měl svůj plán.

Příštího dne v šest hodin ráno mu zazvonil opravený budík. Harry ho spěšně vypnul a potichu se oblékl. Hlavně nesměl vzbudit strýce, kradl se po schodech dolů a cestou si nerozsvítil jediné světlo.

Hodlal počkat na poštáka už na rohu Zobí ulice a vzít si od něj dopisy pro číslo čtyři. Srdce mu hlasitě bušilo, jak se plížil temnou předsíní k domovním dveřím.

„UAAARRRR!“

Harry se vymrštil do vzduchu – šlápl na rohožce na něco velkého a měkkého – na něco živého!

Nahoře se rozsvítilo a Harry ke své hrůza zjistil, že to velké a měkké byl strýcův obličej. Strýc Vernon ležel ve spacím pytli před domovními dveřmi; očividně se chtěl pojistit, že Harry neudělá to, co měl právě v úmyslu.

Toho dne strýc Vernon nejel do práce. Zůstal doma a zatloukl poštovní schránku hřebíky.

V pátek přišlo Harrymu hned dvanáct dopisů. Strýc Vernon je všechny spálil, pak vzal kladivo a hřebíky a zatloukl prkny přední i zadní vchod.

V sobotu se strýci Vernonovi začaly věci vymykat z rukou. Dovnitř se dostalo čtyřia-dvacet dopisů Harrymu, stočených a ukrytých po jednom ve dvou tuctech vajec, které tetě Petunii podal oknem obývacího pokoje jejich mlékař a tvářil se přitom velice rozpačitě. Zatímco strýc Vernon zuřivě telefonoval na poštu a do mlékárny a snažil se najít někoho, komu by si mohl stěžovat, teta Petunie dopisy rozcupovala v kuchyňském mixéru.

Když v neděli ráno strýc Vernon zasedl k snídani, vypadal dost špatně a unaveně, přesto však šťastně. „V neděli pošta nechodí,“ připomenul jim spokojeně, jak si mazal marmeládu na noviny. Ve chvíli, kdy to řekl, přiletělo cosi kuchyňským komínem dolů a zasadilo mu to pořádnou ránu do zátylku. Vzápětí začaly z ohniště jako kulky vyletovat dopisy; mohlo jich být třicet nebo čtyřicet. Harry se pokoušel některý chytit – strýc Vernon chytil Harryho kolem pasu a vystrčil ho do předsíně. Hned za ním vyběhli i Dudley a teta Petunie a strýc Vernon přibouchl dveře. Slyšeli, jak se do místnosti ještě pořád valí dopisy a odrážejí se od stěn a od podlahy.

„Už toho mám dost,“ prohlásil strýc Vernon; snažil se mluvit klidně, ale vytrhával si přitom z kníru obrovské chomáče vousů. „Koukejte, ať jste během pěti minut připraveni

NEVŠEDNÍ PŘÍBĚHY

na cestu. Jedem odtud. Sbalte si jenom něco na sebe. A nechci slyšet ani slovo!“ Deset minut nato už seděli v autě a řítili se k dálnici.

„Musíme jim ujet... prostě jim musíme ujet,“ mumlal si strýc pro sebe pokaždé, když změnil směr.

Nakonec strýc Vernon zastavil u ponurého hotelu na okraji nějakého velikého města. Dudley a Harry měli pokoj s manželskými postelemi a s vlhkým, zatuchlým povlečením. Dudley hned chrápal, ale Harry zůstal vzhůru a přemýšlel, co to všechno znamená...

Právě snídali, když k jejich stolu přišla majitelka hotelu.

„Promiňte, ale není někdo z vás pan H. Potter? Mám toho v recepci možná stovku.“ Zvedla dopis vzhůru, takže si mohli přečíst adresu napsanou zeleným inkoustem:

*Pan H. Potter
Hotel Railview
(pokoj č. 17)
Cokeworth*

Harry po dopisu chňapl, ale strýc Vernon mu srazil ruku stranou. Majitelka hotelu vytřeštila oči.

„Já si je vezmu,“ řekl strýc Vernon, spěšně vstal a vyšel z jídelny za ní.

„Nebylo by lepší, kdybychom se prostě vrátili domů, drahoušku?“ navrhla nesměle teta Petunie v autě o několik

hodin později, ale strýc Vernon jako by ji neslyšel. Zavezl je doprostřed hustého lesa, tam vystoupil, chvíli se rozhlížel kolem, zavrtěl hlavou, vrátil se do auta a jeli zase dál. Totéž se opakovalo uprostřed zoraného pole, v polovině visutého mostu a v nejvyšším poschodí mnohapatrového parkoviště.

„Tatínek se zbláznil, vid’?“ zeptal se Dudley sklesle tety Petunie.

Jelikož se strýci Vernonovi podařilo zabránit, aby Harry důležitý dopis dostal, musel Harryho navštívit doručitel dopisu osobně.

„Říkej mně Hagrid,“ vybídl Harryho obr. „Jak už jsem povídal, dělám v Bradavicích klíčníka – ale vo těch určitě víš všecko.“

„Co všecko?“ zeptal se Harry.

„CO VŠECKO?!“ zaburácel Hagrid.

„Tak počkat!“

V tu chvíli stál na nohou, Dursleyovi se ustrašeně krčili u stěny.

„Chcete mně říct,“ zahřměl na ně Hagrid, „že tenhle chlapec neví ani ň – že vůbec NIC neví?“

Harry si pomyslel, že to už je trochu moc. Koneckonců, do školy chodil a neměl nijak špatné známky.

„Něco umím,“ namítl. „Třeba počítat a takové věci.“

Hagrid však jenom mávl rukou a řekl: „Myslím vo našem světě. Vo tvým světě. Mým světě. Vo světě tvejch rodičů.“

„O jakém světě?“

Hagrid se upřeně zahleděl na Harryho.

Už v 60. letech 20. století natočil režisér Václav Vorlíček podle scénáře Miloše Macourka film o čarodějnické škole a příhodách jedné její žákyně ve světě lidí. Jmenovala se Saxana a její postavu vytvořila zpěvačka Petra Černocká. Znáte tento film a jeho ústřední melodii s písničkou o Saxaně?

„Přeci ale musíš něco vědět vo svém tátovi a mámě,“ prohlásil. „To že jsou slavný. A ty sám že jseš taky slavnej.“

„Cože? Moje maminka a tatínek přece nebyli slavní, nebo snad ano?“

„Tak ty nevíš... vopravdu nic nevíš...“ Hagrid si rukou prohrábl vlasy a ohromeně se na Harryho zahleděl.

„Tak ty ani nevíš, co jseš?“ zeptal se nakonec.

„Co přede mnou tajili?“ zeptal se Harry dychtivě.

„PŘESTAŇTE! ZAKAZUJI VÁM TO!“ zaječel strýc Vernon zachvácený hrůzou.

Teta Petunie zděšeně vyjekla.

„Děte se vycpat, voba dva,“ řekl Hagrid. „Harry, ty jseš totiž – čaroděj.“

„Cože jsem?“ vydechl Harry.

„No přeci čaroděj,“ řekl Hagrid a posadil se zpátky na pohovku, která zasténala a prohnula se ještě víc, „a myslím, že budeš zatraceně dobrej, až se v tom kapku procvičíš. Když měl někdo takovou mámu a tátu jako ty, co jinýho by moh bejt? A počítám, že je načase, aby sis ten dopis už konečně přečet.“

Harry natáhl ruku a konečně v ní držel nažloutlou obálku, s adresou napsanou smaragdově zeleným inkoustem. Vytáhl z ní dopis a četl:

ŠKOLA ČAR A KOUZEL V BRADAVICÍCH

Ředitel: Albus Brumbál

(nositel Merlinova řádu první třídy, Veliký čar,
Nejvyšší divotvorce, Nejhlavnější hlavoun,
Mezinárodní sdružení kouzelníků)

Vážený pane Pottere,
s potěšením Vám oznamujeme,
že ve Škole čar a kouzel
v Bradavicích počítáme se
studijním místem pro Vás.

V příloze Vám zasíláme
seznam všech potřebných
knih a vybavení.

Školní rok začíná 1. září.
Očekáváme Vaši sovu nejpozději
31. července.

Se srdečným pozdravem

Minerva McGonagallová

Minerva McGonagallová
zástupkyně ředitele

A tak se Harry konečně dostal do bradavické školy (cestoval tam kouzelným vlakem), učil se předmětům jako např. dějiny čar a kouzel, úvod do přeměňování, fantastická zvířata. Zažíval při tom dobrodružství při pátrání po kameni mudrců a naučil se i hrát famfrpál.

*Z knihy Harry Potter a Kámen mudrců
s ilustracemi Galiny Miklínové*

*Joanne Rowlingová [džouen raulingová]
– anglická spisovatelka
Harry Potter [hery pótr],
Dudley [dadli], Piers [pírs],
Malcolm [melkolm], Gordon [górdn],
Stonewall [stounvól], Mage [márdž],
Wight [vajt], Swirey [sviry],
Railview [rejlvjú], Cokewort [coukvort],
Dursley [darsli], Hagrid [hegrid]
nerudný – nepřívětivý, nepřijemný,
protivný*

Jak se hraje famfrpál, při němž hráči létají na čarodějnických košatech, se dočtete na internetových stránkách www.fraus.cz

NEVŠEDNÍ PŘÍBĚHY

Můžete si přečíst

Humorný seriál René Goscinného vyšel v českém překladu v několika knihách: např. *Mikulášovy patálie*, *Mikulášovy prázdniny*, *Mikulášovy průšvihy* a *Mikulášovy přestávky*.

Na fantastickou cestu se můžete vydat nejen do Báchorska a Jakoby, ale i ve vlastní fantazii jako Robert v knize *Daleká pouť do Santa Cruz* nebo hrdina *Nekonečného příběhu*. Obě knihy napsal německý spisovatel Michael Ende. Podobně jako pan Kaňka cestoval do fantastických zemí i pan Gulliver. Kam se dostal a co tam zažil, se dovíte v knize Jonathana [džonatana] Swifta *Gulliverovy cesty*.

Harry Potter a jeho spolužáci jsou na stopě záhad a neuvěřitelných tajemství v čarodějnické škole v Bradavicích! Dočtete se o tom v dalších knihách Joanny K. Rowlingové o Harrym.

Lidová vyprávění, pohádky, pověsti a říkadla z Moravy také najdete v knize Oldřicha Sirovátky *Běžel z lesa zajíček*. Vladimír Hulpach převyprávěl i pohádky české a shromáždil je v knize *Pohádkové vandrování po Čechách*.

Hledání souvislosti

- Malíř Zdeněk Smetana vytvořil kromě kreslených pohádek o Malé čarodějnici i další oblíbené večerníčkové seriály. Vzpomenete si na ten, který vznikl podle scénáře Václava Čtvrťka a vypráví o dvou lesních skřítkách? Znáte jeho název a jména skřítků? Dokážete vyprávět některou z jejich příhod?
- V pohádce *Poslední čert* najdete rčení se slovem čert nebo peklo. Víte, co znamenají? Ověřte si svá řešení ve slovníku frazeologismů (frazologismus – rčení).
- Určitě jste slyšeli, že si někdo při sportu poškodil achilovku – šlachu spojující patní kost a lýtkový sval. Víte, proč se tato šlacha jmenuje podle řeckého bájného hrdiny Achillea, o kterém jste četli v báji *Trojská válka*? Víte, proč se nějaký lidský nedostatek může označit za Achillovu patu? Např. o žáku, který nemá hudební sluch, neumí zpívat, ale jinak je výborným žákem, můžeme říct, že zpěv je jeho Achillovou patou. Odpověď najdete v některé z encyklopedií, např. v *Encyklopedii antiky*.

Můžete použít např. Slovník české idiomatiky a frazeologie.